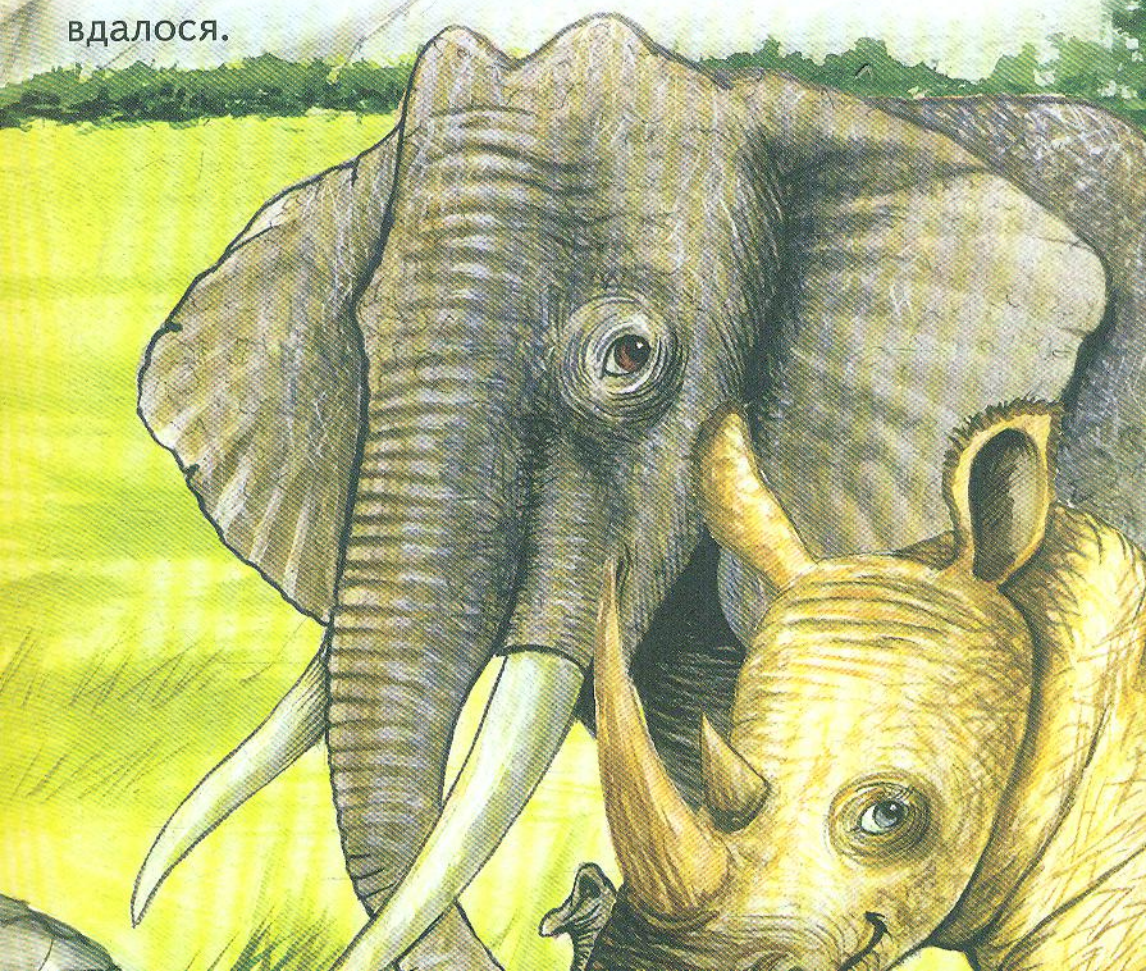

ДИВНА ПТАШКА

У далекій-далекій Африці, за безкрайньою спекотною пустелею, розкинулась зелена савана. Якої дивної звірини там ви тільки не побачите: і сірі гіганти-слони з великими вухами та хвостом замість носа; і велетенські жирафи з довжелезними шиями; і набурмосені носороги зі страхітливим рогом; і прудконогі газелі з тонкими, мов сірниковими, ніжками і багато інших цікавих мешканців. І здивувати когось у савані своїм виглядом, звісно, дуже важко. Та все ж одному звірятку це вдалося.

А сталося це так. Одного дня над саваною пронеслася жахлива буря. Вона змітала все на своєму шляху, тож і не дивно, що всі мешканці цих земель зі страху ховались у своїх домівках.

Наступного дня, коли сонечко освітило омиті рясним дощем землі, в гнізді у страуса з'явилося дивне яйце. Воно зовсім не було схоже на ті яйця, які звірі бачили до цього. Воно було величезне, брунатно-зелене з шорсткою шкаралупою, і, звісно, зовсім не страусяче. До дивного яйця прилітали різні птахи, та всі в один голос говорили, що яйце не їхнє. Тоді одна добра (а ще й мудра) страусиха вирішила всиновити покинуте яйце, адже власних дітей вона не мала. Під пекучим сонцем вона мужньо доглядала яєчко, холодними ночами зігрівала його своїм теплом, і одного дня воно затріщало. Вся звірина, затамувавши подих дивилась як з нього проклюнулось дитя. Та коли яйце все ж розкрилось, всі остовпіли від здивування. Перед ними була дивна, до цього небачена істота. Вона мала чотири масивні ноги, довгу шию з маленькою головою та міцний великий хвіст. Страуси оточили малого та почали насміхатись:

— Подивіться який потворний. Які великі ноги, такі тільки у слонів бувають.

— Так, може, це слон і є?

— А шия яка довжелезна.

— Але це, напевне, птах якийсь, бо ж звірі з яєць не вилуплюються.

— Це навіть не птах, а потороча якась. Хіба ж таке опудало птахом назвати можна?

Маля, злякане та засмучене, кинулось до названої мами, але і вона не хотіла з ним знатись. Тож Знайді (так усі називали малого) нічого не лишалось, як попрямувати геть від злих страусів. Він дуже хотів знайти свою маму, тож пішов шукати її деінде.

Скоро він натрапив на групу слонів, що паслися біля невеликого озера.

— Мені сказали, що я слон, — кинулось до них маля. — Прийміть мене до себе.

— Та який же ти слон! — розсміялись велети. — Ти зовсім не схожий на нас. У нас великі вуха, довгий хобот та тоненький хвостик. А у тебе не хвіст, а хвостище.

Знайда похнюпився та попрямував далі шукати маму. Зовсім скоро він зустрів величавих жирафів, та вони теж не захотіли приймати його у своє стадо.

Ледь стримуючи сльози, Знайда йшов все далі і далі, та так і не зустрів нікого, хто б зміг назвати його своїм.

Одного дня він побачив істоту не менш дивну ніж він сам.

— Ти хто? — запитав Знайда.

— Я — дикобраз Колючка, — відповів звір. — А ти хто?

— Цього я й сам не знаю. Вже кілька днів я шукаю свою маму та родичів, але марно — ніхто не

